

—
Верховний
Суд

ОГЛЯД РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

За період з 29.04.2019 по 03.05.2019

2019/15

Дата прийняття:	29/04/2019
Дата набуття статусу остаточного:	29/07/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.
Назва:	CASE OF A.M. v. FRANCE (Application no. 12148/18)
Зміст:	<p>Заявник прибув до Франції у 2008 році та отримав дозвіл на проживання строком на 10 років.</p> <p>25 вересня 2015 року Кримінальний суд Парижа засудив його до шести років позбавлення волі за участь у злочинній змові з метою вчинення терористичного акту; окрім іншого, суд прийняв рішення про видворення заявника за межі Франції на постійній основі. В рішенні суду також зазначалося, що заявник розшукувався органами влади Алжиру щонайменше з 2012 року.</p> <p>21 лютого 2018 року префект Луари було видав наказ про видворення заявника до Алжиру. Про це рішення заявника було повідомлено через два дні.</p> <p>5 березня 2018 року заявник своєю заявою ініціював інше провадження в Адміністративному суді Ліону з приводу призупинення дії рішення щодо його видворення. Суд відмовив у задоволенні цієї заяви з огляду на те, що заявник не надав жодних конкретних актуальних доказів, які би підтверджували, що він міг бути підданий катуванню у разі його видворення до Алжиру.</p> <p>12 березня 2018 року заявник звернувся до ЄСПЛ з клопотанням про застосування в цій справі тимчасових заходів в порядку правила 39 Регламенту Суду, яке надалі було задоволено. У зв'язку з цим 13 березня 2018 року ЄСПЛ повідомив Уряд про незастосування жодних заходів щодо видворення заявника до завершення розгляду цієї справи Судом.</p> <p>19 березня 2018 року заявник, який перебував під адміністративним арештом, звернувся до органів державної влади з клопотанням про надання йому статусу біженця. Органи державної влади Франції, метою діяльності яких є захист біженців та осіб без громадянства, відхилили клопотання заявника.</p> <p>4 липня 2018 року національний суд відхилив скаргу заявника на відмову у наданні йому статусу біженця.</p> <p>27 липня 2018 року Адміністративний суд Лілля відхилив апеляційну скаргу на рішення префекта Луари про видворення заявника, мотивуючи це відсутністю доказів того, що заявника може бути піддано катуванню та жорстокому поводженню у разі його</p>

	<p>видворення до Алжиру. 10 вересня 2018 року заявника було звільнено з-під адміністративного арешту.</p>
Констатоване порушення (стаття):	У разі видворення заявника до Алжиру порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) було б відсутнє.
Дата прийняття:	30/04/2019
Дата набуття статусу остаточного:	30/07/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF T.B. v. SWITZERLAND (Application no. 1760/15)
Зміст:	<p>У листопаді 2011 року заявник був засуджений до чотирьох років позбавлення волі за умисне вбивство дівчини, яка займалася проституцією, поєднане зі зґвалтуванням і сексуальним примусом та вчинене з особливою жорстокістю.</p> <p>Суд у справах неповнолітніх доповнив покарання заявника заходом захисту у вигляді поміщення його до спеціалізованого центру закритого типу для лікування психічних розладів.</p> <p>У травні 2012 року, після досягнення заявником 22-х років, прокурор у справах неповнолітніх клопотав про його поміщення до охоронюваної установи закритого типу для проходження ним медичного лікування. 20 червня 2012 року було вирішено помістити заявника згідно з параграфом 1 статті 397а Цивільного кодексу до сектору безпеки 2 Ленцбурзької тюрми.</p> <p>5 вересня 2012 року Федеральний суд як суд останньої інстанції відхилив апеляційну скаргу заявника в порядку цивільного судочинства проти розпорядження щодо такого поміщення, і 22 листопада 2013 року Федеральний суд підтвердив, що нове положення статті 426 Цивільного кодексу дає достатні підстави для поміщення заявника з метою «надання допомоги» до названої вище установи.</p> <p>Заявник повторно клопотав про звільнення.</p> <p>У рішенні від 8 липня 2014 року Федеральний суд зауважив, що вимоги попередньої редакції статті 397а Цивільного кодексу були враховані, і що заявник становив небезпеку для суспільства. Більше того, Федеральний суд зауважив, що він не може посилатися на своє рішення від 22 листопада 2013 року, в якому наголошував на достатніх підставах, передбачених новою редакцією статті 426</p>

	<p>Цивільного кодексу, для поміщення заявника з метою «надання допомоги».</p> <p>18 серпня 2015 року, після спливу трьох років перебування в секторі безпеки 2, заявника було переміщено до загального підрозділу тюрми для відбуття призначеного покарання.</p> <p>Таке перебування неодноразово продовжувалось судом у сімейних справах, а 11 червня 2018 року, продовживши перебування до кінця вересня 2018 року, суд встановив, що заявника має бути розміщено у зовнішню камеру, що відбулося 28 вересня 2018 року.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість).
Дата прийняття:	30/04/2019
Дата набуття статусу остаточного:	30/07/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF ELVIRA DMITRIYEVA v. RUSSIA (Applications nos. 60921/17 and 7202/18)
Зміст:	<p>2 березня 2017 року російський політичний діяч і опозиціонер опублікував у мережі Інтернет на каналі YouTube документальне відео, темою якого були обвинувачення прем'єр-міністра у корупції. Опозиціонер закликав своїх прихильників до проведення демонстрацій та протестів 26 березня 2017 року.</p> <p>Його прихильники в різних містах звернулися до органів місцевої влади з приводу погодження проведення публічних демонстрацій проти корупції 26 березня 2017 року. В більшості випадків їм було відмовлено. Відповідно до інформації, поширеної в медіа, 26 березня 2017 року в національному антикорупційному мітингу (протесті) прийняло участь від 32 до 93 тисяч осіб у 97 містах країни. Більше ніж 1500 осіб були затримані та визнані винними у вчиненні адміністративних правопорушень.</p> <p><i>Обставини, що стосуються цієї справи.</i></p> <p>14 березня 2017 року заявниця, яка проживала у місті Казань, вирішила провести публічний захід з приводу відставки прем'єр-міністра через обвинувачення у вчиненні корупційних діянь в особливо великих розмірах.</p> <p>16 березня 2017 року місцеві органи влади Казані відмовили заявниці у погодженні обраного нею місця проведення демонстрації, посилаючись на інші заходи, які було заплановано провести в тому ж</p>

	<p>місці того ж дня.</p> <p>17 березня 2017 року заявниця та громадянин Б. проінформували місцеві органи влади про свої наміри провести пікет проти корупції та запропонували інших чотири альтернативних місця їх проведення.</p> <p>21 березня 2017 року органи місцевої влади повторно відмовили у погодженні пікету заявниці.</p> <p>23 березня 2017 року заявниця опублікувала у соціальній мережі «ВКонтакте» повідомлення, в якому піддала критиці відмову органів влади у погодженні демонстрації; зазначила про оскарження цього рішення до національного суду та анонсвала проведення демонстрації в іншому місці.</p> <p>Заявниця ініціювала судове провадження у зв'язку із відмовою органів влади у погодженні демонстрації та наданні пропозицій щодо інших альтернативних місць її проведення.</p> <p>24 березня 2017 року суд частково задовольнив її скаргу та зазначив, що дійсно, органи місцевої влади не дотрималися вимог закону, які зобов'язують їх запропонувати інші альтернативні місця для проведення демонстрації, якщо запропоноване першочергово з поважних причин використане бути не може.</p> <p>Декілька днів потому заявниця провела демонстрацію, проте була затримана по дорозі додому та утримувалася у відділенні поліції протягом чотирьох годин.</p> <p>У подальшому стосовно заявниці було складено протокол про адміністративне правопорушення, яке полягало в організації та заклику до участі в незаконній демонстрації, непокорі працівникам поліції.</p> <p>За результатами судового розгляду справи заявницю було визнано винною та призначено їй покарання у виді штрафу та громадських робіт.</p> <p>Заявниця оскаржувала рішення суду про визнання її винною у вчиненні адміністративного проступку, проте суди апеляційної та касаційної інстанцій відхилили її скарги.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 11 (право на свободу зібрань та об'єднань) Конвенції.</p> <p>Порушення статті 13 (право на ефективний засіб правового захисту) у поєднанні зі статтею 11 Конвенції.</p> <p>Порушення статті 10 (право на свободу вираження поглядів) Конвенції.</p> <p>Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість).</p> <p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).</p>

Дата прийняття:	30/04/2019
Дата набуття статусу остаточного:	30/07/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF KABLIS v. RUSSIA <i>(Applications nos. 48310/16 and 59663/17)</i>
Зміст:	<p>19 вересня 2015 року Федеральна служба безпеки та Слідчий комітет Російської Федерації повідомили про кримінальні провадження стосовно губернатора Республіки Комі, одного з його заступників, декількох високопосадовців Уряду Республіки Комі, спікера парламенту Республіки Комі та представника Республіки у Верхній Палаті парламенту Росії. Всі перелічені особи були заарештовані в той же день.</p> <p>21 вересня 2015 року заявник – пан Кабліс разом із С. поінформував Сиктивкарську місцеву адміністрацію про наміри провести демонстрацію у формі пікету з 17 до 18 години 25 вересня 2015 року з метою обговорення арешту посадових осіб Республіки Комі. Передбачалося, що близько 50 осіб візьме участь у демонстрації.</p> <p>21 вересня цього ж року заявник опублікував свого листа до місцевої адміністрації у своєму інтернет-блозі, зазначив мету пікету та закликав усіх охочих приєднатися до обговорення арешту високопосадовців.</p> <p>Місцева влада того ж дня відмовила у погодженні пікету заявника, мотивуючи відмову тим, що в обраному заявником місці, а саме на Стефанівській площі, заборонено проведення таких заходів, та запропонувала обрати інше місце його проведення.</p> <p>22 вересня 2015 року заявник здійснив нову публікацію у своєму інтернет-блозі, інформуючи читачів про відмову органів місцевої влади у погодженні проведення пікету, додавши також копію рішення адміністрації та зазначив, що «народні збори» відбудуться без зміни дати і часу їх проведення.</p> <p>Заявник також здійснив публікацію в соціальній мережі «ВКонтакте», в якій закликав до участі в публічній демонстрації 25 вересня 2015 року.</p> <p>Надалі, 24 вересня цього ж року інтернет-профіль заявника в соціальній мережі був заблокований її адміністратором за дорученням Федеральної служби нагляду в сфері зв'язку, інформаційних технологій та мас-медіа та заступника Генерального прокурора; останній вбачав у публікації заявника заклики до участі у незаконному публічному заході 25 вересня 2015 року – пікеті,</p>

	<p>проведення якого не було схвалене місцевою адміністрацією.</p> <p>25 вересня 2015 року заявник опублікував третій запис у своєму інтернет-блогі. Він запитав, що станеться, якщо багато людей прийдуть на «народні збори» того ж дня пізніше. Він зауважив, що не вірить, що це змусить Кремль змінити свою політику, призначити відповідальну особу губернатором Республіки Комі тощо. Проте, стверджував він, високий рівень участі населення свідчитиме, що багато людей не бояться висловити свою думку.</p> <p>Того ж дня адміністратор сайту, на якому був розміщений інтернет-блог заявника, повідомив останньому, що доступ до трьох його записів обмежений з підстав, аналогічних до названих раніше.</p> <p>Суди відхилили скарги заявника на рішення про проведення пікету та про його активність у мережі Інтернет.</p> <p>Близько 19 години 25 вересня 2015 року близько 50 осіб взяло участь у «народних зборах».</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення статті 11 (право на свободу зібрань та об'єднань) Конвенції.</p> <p>Порушення статті 13 (право на ефективний засіб правового захисту) у поєднанні зі статтею 11 Конвенції.</p> <p>Порушення статті 10 (право на свободу вираження поглядів) Конвенції.</p>
Дата прийняття:	30/04/2019
Дата набуття статусу остаточного:	30/07/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	<u>CASE OF REPCEVIRÁG SZÖVETKEZET v. HUNGARY</u> (Application no. 70750/14)
Зміст:	У 2008 році податкова інспекція оштрафувала компанію-заявника за необґрунтоване зменшення розміру сплаченого податку на додану вартість за сільськогосподарські машини, надані в позику членам кооперативу. Компанія-заявник безуспішно оскаржила це рішення в суді. Верховний суд у листопаді 2009 року залишив у силі рішення суду першої інстанції, пославшись на прецедентну практику Суду Європейського Союзу (СЄС). У 2010 році компанія-заявник ініціювала судовий процес у Будапештському суді з приводу відшкодування Верховним судом збитків, посилаючись на рішення СЄС у справі «Герхард Кьоблер проти Республіки Австрія». Компанія стверджувала, що Верховний суд допустив порушення у застосуванні законодавства ЄС до першого судового процесу, в якому компанія-заявник була

	<p>стороною провадження. У своїй заяві вона просила суд звернутися за консультативним висновком до Суду ЄС на предмет того, чи відповідає рішення Верховного суду законодавству ЄС, і за яких обставин Верховний суд може бути притягнутий до відповідальності за неправомірне рішення. У травні 2011 року обласний суд відхилив позов проти Верховного суду та відмовив заявникові у зверненні до СЄС за консультативним висновком. Це рішення було підтримано Апеляційним судом Будапешту у серпні 2012 року, який також відмовився направити справу до СЄС. Компанія-заявник звернулася до Курії (Верховний суд з 2012 року) з касаційною скаргою, а також просила направити чотири питання до СЄС. Курія відхилила прохання про направлення справи до СЄС та залишила остаточне рішення в силі. Вона, окрім іншого, зазначила, що неможливо ініціювати провадження проти Верховного суду у справі про відшкодування збитків на підставі неправильного застосування законодавства ЄС, оскільки таке питання мало бути порушене під час першого судового провадження, але компанія-заявник цього не зробила. Компанія-заявник подала конституційну скаргу разом із клопотанням про направлення справи до СЄС. Конституційний суд відхилив скаргу компанії-заявника в травні 2014 року як необґрунтовану.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	30/04/2019
Дата набуття статусу остаточного:	30/07/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF AKSİS AND OTHERS v. TURKEY (Application no. 4529/06)
Зміст:	<p>Землетрус у серпні 1999 року в місті Ялова пошкодив квартири, що належали на праві власності заявникам. Останні звернулися до суду з вимогою зобов'язати будівельних підрядників, які виконували роботи з будівництва їхніх квартир, відшкодувати їм шкоду, оскільки на думку заявників, підрядники не дотримали будівельні норми, а тому вони були відповідальними за зазначені збитки.</p> <p>Проте скарги заявників були відхилені судами у 2004 та 2005 роках 13-ю Цивільною палатою Касаційного Суду як такі, що подані після спливу терміну позовної давності. Суд, розцінивши скарги заявників як претензії, що випливають з умов договору, зазначив, що 10-річний</p>

	<p>строк для пред'явлення вимог завершився, оскільки почав свій відлік з дня завершення будівельних робіт.</p> <p>Тим часом, 1 липня 2004 року, 4-та Цивільна палата Касаційного суду в аналогічній справі, ініційованій представником заявників від імені інших позивачів, постановила, що строк позовної давності щодо пред'явлення збитків почав свій відлік з дати землетрусу, оскільки на час незаконного діяння відповідачів, тобто коли було завершено будівництво дефектних будівель, заявники не зазнали жодних фактичних втрат. 4-та Цивільна палата, застосувавши статтю 60 Кодексу зобов'язань (у попередній редакції), постановила, що позов заявника був поданий менш ніж через рік після настання землетрусу, і тому не порушував строків позовної давності. Виходячи з цього вона скасувала рішення суду першої інстанції, яким позов скаржників було відхилено з названих вище підстав, а саме пропущення строку позовної давності, вирахованого з дати завершення будівництва.</p> <p>Незважаючи на це, 1-ша Президія Касаційного суду відхилила запит заявників про забезпечення єдності судової практики щодо заяв про відшкодування шкоди, заподіяної внаслідок землетрусу 1999 року.</p> <p>Спираючись на положення пункту 1 статті 6 Конвенції, заявники стверджували про недотримання принципу справедливого суду при відмові у розгляді судами їхніх скарг.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) щодо десяти заявників.</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>02/05/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>02/08/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF VESSELINOV v. BULGARIA (Application no. 3157/16)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявник, який проживає у Відні, після візиту до Софії в 2009 році, надіслав листа місцевим органам влади, в якому висловив обурення тим, що його племінник реконструював будинок, що дістався йому у спадок від його батьків, а також висловив сумніви щодо законності проведення будівельних робіт. Зокрема, заявник вказав, що його племінник володіє «незаконним нотаріальним документом <...>, отриманим на підставі підробленого нотаріального акта». Племінник, у свою чергу, порушив проти заявника кримінальне провадження у формі приватного обвинувачення у зв'язку з наклепом та зажадав</p>

	<p>відшкодування завданої його репутації шкоди. Згодом кримінальне провадження було припинено у зв'язку із закінченням строку давності. Однак заявника було визнано винним у наклепі на племінника та зобов'язано відшкодувати йому моральну шкоду. Суди, окрім іншого, встановили, що скарги заявника про незаконні або підроблені нотаріальні документи не відповідали дійсності, і що його племінник був дійсним власником частини зазначеного майна. Заявника було зобов'язано сплатити компенсацію за заподіяну моральну шкоду в еквіваленті 2557 євро.</p> <p>Посилаючись на статтю 10 Конвенції, заявник стверджував про порушення його права на свободу вираження поглядів з причини притягнення його до відповідальності за наклеп.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення статті 10 Конвенції (право на свободу вираження поглядів).
Дата прийняття:	02/05/2019
Дата набуття статусу остаточного:	02/08/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF ADŽIĆ v. CROATIA (No. 2) (Application no. 19601/16)
Зміст:	<p>Заявник є громадянином Сполучених Штатів Америки.</p> <p>Справа стосується провадження у справі про повернення йому дитини, порушеного 13 жовтня 2011 року. Національні суди в цій справі відмовилися зобов'язати повернути сина заявника до Сполучених Штатів після того, як мати дитини (громадянка Хорватії-та колишня дружина заявника) у серпні 2011 року «незаконно утримувала» його в Хорватії в контексті Гаазької конвенції про цивільні аспекти міжнародного викрадення дітей («Гаазька конвенція»).</p> <p>Так, 15 березня 2012 року національний суд Хорватії, не провівши жодного судового засідання, відхилив запит заявника про повернення йому дитини.</p> <p>Заявник оскаржив це рішення суду до суду апеляційної інстанції, яка скасувала попереднє рішення та передала справу на новий розгляд із зазначенням необхідності провести слухання.</p> <p>У ході повторного судового розгляду суд першої інстанції отримав висновок судового-психіатричного експерта щодо питання, чи може бути спричинена психологічна шкода дитині у разі її повернення до</p>

	<p>США. Після того, 21 травня 2014 року, суд, знову без проведення засідань, повторно відхилив клопотання заявника про повернення йому дитини. Законність та обґрунтованість такого рішення суду було підтверджено судом апеляційної інстанції 22 жовтня 2014 року.</p> <p>Така процедура повернення дитини вже була предметом розгляду в ЄСПЛ, в результаті чого своїм рішенням від <u>12 березня 2015 року</u> ЄСПЛ констатував порушення статті 8 Конвенції в цій справі.</p> <p>Задля відновлення своїх порушених прав заявник звернувся зі скаргою до Конституційного суду, в якій зазначив про порушення його права на справедливий судовий розгляд, зокрема порушення принципу рівності сторін та змагальності у зв'язку з непроведенням судових слухань; стверджував, що відмова у видачі наказу про повернення дитини становить порушення його права на повагу до сімейного життя.</p> <p>Конституційний Суд своїм рішенням від 28 жовтня 2015 року відхилив скаргу заявника.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).</p> <p>Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).</p>
Дата прийняття:	02/05/2019
Дата набуття статусу остаточного:	<p>02/08/2019 (Палата)</p> <p>Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
Назва:	CASE OF PASQUINI v. SAN MARINO (Application no. 50956/16)
Зміст:	<p>Заявник володів акціонерним капіталом (і на той час був також директором) С.М.І., фідучіарної компанії, яка функціонувала в Сан-Маріно. На невизначену дату особа Б. уповноважила особу З. відкрити фідучіарний рахунок (conto fiduciario) в компанії С.М.І. особисто, але на своє ім'я. Таким чином, 2 березня 1988 року З. підписав мандат довірчого управління (mandato di amministrazione fiduciaria) з компанією С.М.І. від імені Б.</p> <p>Б. скаржився на те, що він не отримав повної суми грошових коштів від відчуження акцій, які йому належали, а тому має право вимоги сплати грошових коштів від продажу акцій на суму більше 9,04 мільярдів італійських лір (ITL).</p> <p>У 2001 році Б. звернувся до суду з позовом до С.М.І., її законного представника та директора (заявника), з вимогою повернути йому невикрадену суму грошових коштів внаслідок продажу акцій.</p>

	<p>Відповідно до рішення, прийнятого судом в червні 2007 року, Б. було запропоновано скласти присягу, відому як «додаткова присяга», для підтвердження правдивості своїх показань щодо предмету спору.</p> <p>Заявник безуспішно оскаржив таке рішення щодо додаткової присяги та в результаті склав її. Грошові вимоги Б. до заявника та компанії були задоволені.</p> <p>Заявник подав скаргу на рішення суду, стверджуючи, що Б. надав неправдиві свідчення під час додаткової присяги. У травні 2015 року слідчий суддя припинив розгляд справи у зв'язку із невстановленням доказів щодо неправдивості свідчень Б. під час присяги, а в липні того ж року інший суддя відхилив апеляцію заявника проти цього рішення.</p> <p>У жовтні 2014 року заявник від свого імені звернувся з клопотанням про поновлення цивільного провадження 2001 року.</p> <p>У вересні 2015 року Суд Трастів та фідучіарних відносин прийняв скаргу до провадження та розглянув її по суті, зауваживши, що лише перша частина свідчень Б. була неправдивою. Друга частина (щодо суми, яка складала заборгованість) відповідала дійсності. Суд відхилив клопотання заявника про зменшення суми заборгованості.</p> <p>Голова суду своїм рішенням відмовив у задоволенні позову, оскільки скарга не стосувалася правозастосування чи тлумачення закону або правового принципу, а стосувалася значення слова "додаткова присяга".</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Відсутність порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>02/05/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>02/08/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p><u>CASE OF VETSEV v. BULGARIA</u> <i>(Application no. 54558/15)</i></p>
<p>Зміст:</p>	<p>Відповідно до обставин справи 6 лютого 2015 року заявника було затримано за підозрою у вчиненні крадіжки та поміщено до слідчого ізолятора в місті Пазарджик. У серпні того ж року його справа була передана до суду. 18 вересня 2015 року заявникові повідомили, що його брат помер. Заявник негайно звернувся до суду з проханням відвідати похорони, які мали відбутися в Софії 26 вересня 2015 року. На слуханні 25 вересня 2015 року суд спочатку надав дозвіл на</p>

	<p>відвідини похорон під конвоем. Однак, оскільки служба регіональної безпеки Міністерства юстиції зазначила, що згідно з нормативними документами вона може забезпечити транспортування під вартою затриманих лише з метою надання їм можливості виступати перед судовими органами, суд скасував своє рішення про дозвіл та відмовив заявникові у задоволенні його клопотання.</p>
Констатоване порушення (стаття):	<p>Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).</p>

Огляд рішень Європейського суду з прав людини. Рішення за період з 29.04.2019 по 03.05.2019 / Відпов. за вип.: О. Ю. Тарасенко, Д. П. Мордас, Р. Ш. Бабанли. – Київ, 2019. – Вип. 15. – 13 стор.

Застереження:

1. Огляд окремих судових рішень, зокрема й їх переклад, здійснюється працівниками департаменту аналітичної та правової роботи Верховного Суду з використанням матеріалів, розміщених на веб-сайтах Європейського суду з прав людини:

<https://www.echr.coe.int/Pages/home.aspx?p=home>,

<https://hudoc.echr.coe.int>.

2. Огляд рішень здійснюється з метою ознайомлення з їх коротким змістом. Для повного розуміння суті висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним на веб-ресурсах Європейського суду з прав людини.

3. Інформація має суто допоміжний та довідковий характер та не має на меті висвітлити суть усієї проблематики, яка вирішується відповідними судовими рішеннями.

Стежте за нами онлайн

 fb.com/supremecourt.ua

 t.me/supremecourtua